

תת"ע 9776/06/20 - מדינת ישראל ע"י שלוחת תביעות תנועה נגב נגד אבו מדעים חליל - נוכח ע"י

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 9776-06-20 מדינת ישראל נ' אבו מדעים חליל
אלון אופיר, שופט בכיר

המאשימה	מדינת ישראל ע"י שלוחת תביעות תנועה נגב
נגד	
נאשמים	אבו מדעים חליל - נוכח ע"י ב"כ עו"ד גיל אביטל

גזר - דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירה על סעיפים 10(א) ו- 2 בפקודת התעבורה.

לפי עובדות כתב האישום נהג הנאשם רכב (בו רישיון הרכב היה פקוע) כאשר רישיון נהיגתו פקוע ולא תקף מדצמבר 1997.

ב"כ המדינה סברה כי יש הצדקה להתייחס לנאשם כאל בלתי מורשה לנ ג דוגמת אדם שמעולם לא עבר הכשרה לנהיגה וזאת בשל משך התקופה בה לא חידש את רישיון נהיגתו.

ככל שבית המשפט יקבל טענה זו, עותרת המדינה למתחם ענישה שנע בין מאסר מותנה ועד ל- 12 חודשי מאסר.

בגבולות מתחם זה מבקשת המדינה למקם את הנאשם בחלקו הנמוך/בינוני של המתחם.

מאחר ולחובת הנאשם 3 הרשעות קודמות, כולל עבירה מסוג דומה בגינה לחובתו מאסר מותנה שהוא בר הפעלה, מבקשת המדינה לגזור על הנאשם עונש של מאסר בפועל, פסילה, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי וקנס.

ב"כ הנאשם הדגיש את העובדה כי נאשם זה עבר בהצלחה את כל מבחני הרישוי טרם בוצעה העבירה הנוכחית, מה שלא מצדיק לשיטתו את סיווגו כבלתי מורשה לנהיגה לצורך ענישתו.

קשייו הכלכליים של הנאשם הם אשר הובילו לחוסר יכולתו לחדש את רישיון נהיגתו, הוא יודע לנהוג רכב, שכן עבר את מבחני הרישוי בהצלחה, ובפרשה זו לקח אחריות מלאה על מעשיו ללא כל הסדר וללא כל תיקון של כתב האישום.

בנוסף, המדובר באדם חולה מאד הסובל ממחלת ריאות קשה חשוכת מרפה (מחלת COPD) במקביל לבעיות לב וסכרת.

מצבו הרפואי הקשה של הנאשם מקשה מאד על תפקודו הבסיסי, הוא לא מסוגל לעבוד בכל עבודה ונאלץ לחיות מקצבה של 3592 ₪ בלבד.

משפחת הנאשם נידתה אותו (במיוחד בנו), בנו קיר מפריד בביתו שלו מיתר משפחתו, וניכר כי אדם זה סובל הן גופנית והן נפשית (הנאשם עצמו פנה לבית המשפט והסביר בקולו את מצבו האישי).

בנסיבות המתוארות לעיל, התבקש בית המשפט להאריך את המאסר המותנה ולגזור ענישה שיקומית ומידתית בחלקו הנמוך של המתחם.

דין וגזירת הדין -

עובדות כתב האישום שהוגש לא מגדירות את הנאשם כבלתי מורשה לנהיגה אלא כמי שלא חידש את רישיון נהיגתו (אותו קיבל במקור לאחר שעבר בהצלחה את כל מבחני הרישוי) משנת 1997.

אני מסכים כי פרק הזמן בו לא חידש הנאשם את רישיון נהיגתו הוא ארוך מאד, אך למען האמת רוב הנהגים במדינה לא נדרשים לכל פעולה הקשורה למיומנות נהיגה בזמן חידוש רישיון למעט תשלום האגרה לרשות הרישוי.

לאחרונה גם תוקן החוק, ולמעשה הוראת חוק לפיה מדי 10 שנים נדרש על ידי המדינה תשלום אגרה כתנאי לחידוש הרישיון, בוטלה.

נהג או נהגת המסיימים את תקופת הגדרתם כ"נהג חדש" או "נהגת חדשה" ישלמו אגרה חד פעמית לצורך קבלת רישיון קבוע ללא תשלומים עיתיים כתנאי לחידוש רישיונם.

שונה מהותית רף מסוכנותו של מי שמעולם לא עבר את מבחני הרישוי ולמעשה אין לו מושג בכללי הנהיגה או חוקי הנהיגה הרלוונטים, למי שעבר מבחן עיוני ומעשי לצורך קבלת רישיון ובמשך תקופה ארוכה לא שילם אגרת חידוש רישיון (בשל חסימתו מכך עקב חובות) מה שגרר אי חידוש של הרישיון על פני שנים ארוכות.

אין אני מסכים עם המדינה כי יש לראות כזהים את שני המצבים לעיל, ואני סבור כי כאשר באי חידוש רישיון עסקינן, רף המסוכנות שנוצר מעבירה של נהיגה במצב זה, נמוך משמעותית ממצב של נהיגה על ידי בלתי מורשה במקור.

בעפ"ת 8727-10-17 בית המשפט המחוזי(מרכז) דוד שגב נגד מדינת ישראל, כבוד השופט אברהם יעקב דן בפרשה דומה וניתח בהחלטה מנחה את המצב המשפטי המתואר לעיל:

באותה הפרשה נהג המערער רכב כאשר רישיון נהיגתו פקוע 18 שנים.

בית משפט השלום גזר עליו עונש מאסר.

בהחלטתו של בית המשפט המחוזי עת ביטל את עונשי המאסר בפועל והמאסר המותנה קבע בית המשפט את הדברים הבאים:

"יובהר בראשית הדברים שלא מדובר במי שאינו מורשה לנהיגה אלא במי שלא חידש את רישיון הנהיגה שלו. על עבירה זו כבר נאמר לא אחת שזו עבירה שאין בה מסוכנות ואין בה אף לא חובת פסילה על פי פקודת התעבורה ותקנותיה. לטעמי, בסוג כזה של עבירה, אין להטיל מאסר לא בפועל ולא על תנאי. צריך שיהיה מדרג ענישה ברורה ולייחד את עונש המאסר שהוא העונש החמור ביותר לעבירות הקשות ביותר ולא לעבירות הטכניות שאין סכנה לציבור בצידן."

באותה הפרשה לחובת הנאשם היו 40 הרשעות פליליות, אך בית המשפט המחוזי קבע בעניין זה כי

"אין כל אלה לבין הטלת מאסר בפועל, אין ולא כלום. הטלת מאסר בפועל בגין ביצוע עבירות תעבורה צריך להיות שמור לעבירות שמי שמבצע אותן מסכן את הציבור. בעניינו, כפי שצינתי, לא מדובר בעבירה שהעובר אותה מסכן את הציבור."

בית המשפט המחוזי ביטל כאמור את עונש המאסר (וכן הורה על הארכת המאסר המותנה שהיה תלוי כנגד הנאשם).

יוצא כי ביחס לנהיגת הנאשם עם רישיון פקוע, לא בהכרח נכון יהיה לקבוע מתחם הדומה לפרשת אשורוב כפי שהפנה ב"כ המדינה, מתחם שנקבע למצב בו נאשם בלתי מורשה לנהיגה במקור.

מתחם תקופת פסילת רישיון הנהיגה ביחס לעבירה של נהיגה עם רישיון נהיגה שתוקפו פקע מעל שנה, נקבע על ידי בית המשפט המחוזי, מרכז **בעפ"ת 20019-11-11 אביתר שמעון נגד מד"י:**

"צינתי במספר רב של פסקי דין כי העונש הראוי לעבירה זו נע בין 3 חודשים ל- 9 חודשים כאשר השקלול יעשה על פי עבר תעבורתי וותק נהיגה ומשך התקופה בה לא החזיק הנאשם רישיון תקף."

וביחס לנהיגה על ידי בלתי מורשה נקבע על ידי בית המשפט המחוזי בבאר-שבע בעפ"ת

44591-04-13 רון חרר נגד מדינת ישראל -

"מתחם העונש ההולם לעבירה של נהיגה על ידי בלתי מורשה הינו פסילה לתקופה של בין 3 חודשים שהוא עונש המינימום הקבוע בפקודה ועד 4 שנים למקרים חמורים במיוחד"

אני מסכים עם המדינה כי עקרון ההלימה מצדיק במקרים של פקיעה ארוכה מאד מתחם ענישה שמתחיל במאסר מותנה, אך חלקו העליון של המתחם צריך בעיני לעמוד על 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות כאשר

חלק זה שמור למקרי קיצון כאשר לחובת נאשם נתון גם עבר תעבורתי מכביד.

ביחס לרכיב הפסילה, בנסיבות של פקיעה מעל 20 שנה, נכון כי זו תחל ב- 6 חודשים ותגיע עד ל-24 חודשי פסילה בחלקו העליון של המתחם.

ניתוח נתונים שאינם קשורים בביצוע העבירה עצמה:

הנאשם הודה ולקח אחריות מלאה ללא כל הסדר.

יש לקחת נתון זה לזכות הנאשם.

במקור לנאשם רישיון נהיגה מעל 30 שנה, ולחובתו 3 הרשעות קודמות כולל מאסר מותנה בר הפעלה ביחס לעבירה דומה משנת 2019.

אין לנאשם עבר תעבורתי מכביד ואין לחובתו עבר פלילי (ולפחות לא הוגש כזה).

הנאשם אדם חולה מאד הסובל ממחלת ריאות קשה חשוכת מרפה מסוג COPD.

מחלה זו מקשה על הנאשם הליכה וכל פעילות פיזית עד כדי חוסר יכולת לעסוק בכל עבודה (הוגשו מסמכים תומכים).

הנאשם חי מקיצבה בסך 3592 ₪, הוא נושל מכל קשר עם משפחתו, בניו בנו בביתו קיר מפריד, ולמעשה הוא חי בגפו אף שיש לו משפחה.

בנסיבות המיוחדות לעיל, ומאחר והנאשם כאמור מורשה לנהיגה שרישיונו לא חודש רק בשל חובותיו ומצבו הכלכלי, לאור הודאתו, לאור היעדר עבר תעבורתי מכביד ולאור מצבו הרפואי החרig, אני מחליט לקבל את בקשת ההגנה ומורה על הארכת המאסר המותנה תחת הפעלתו.

בנוסף, וכדי לאזן החלטה זו, אגזור על הנאשם פסילה בפועל לתקופה של 11 חודשים מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה.

אני מחליט במצבו הרפואי החרig של הנאשם להימנע מקנס ותחת זאת אגזור על הנאשם התחייבות כספית.

לפיכך, הנני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית בסך של 5000 ₪ להימנע מביצוע עבירה בניגוד לסעיף 10(א) בפקודת התעבורה או עבירה של נהיגה בזמן פסילה והכל תוך שנתיים מהיום.

בית המשפט רושם בפניו את הצהרת הנאשם כמתואר לעיל וזאת במקום חתימה על התחייבות זו במזכירות בית המשפט.

ב. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון הנהיגה לתקופה של 11 חודשים.

פסילתו של הנאשם תימנה מהיום ללא צורך בהפקדת רישיון נוספת.

ג. הנני פוסל הנאשם מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ד. מורה על הארכת 2 חודשי מאסר מותנה אשר נגזרו על הנאשם בתיק 7749-05-18 בבית משפט זה ביום 20.2.19 למשך שנתיים נוספות.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום

ניתנה היום, י"ח טבת תשפ"ג, 11 ינואר 2023, בנוכחות הצדדים.